

имаше правовѣди, военни, духовници, доктори, собственици и земедејлци.

Почти всичкитѣ знаменитости на Учредителното и Законодателно Събрание участвуваха въ него. Отъ Учредителното Събрание бѣха: Сийесъ, Грегوارъ, Робеспьеръ, Петионъ, Бареръ, Ланжюине, Бюзозе, Рабо-Сенъ-Етиенъ, Боасси д'Англа, Мерленъ де-Дуе и др., а отъ Законодателното — Бриссо, Кондорсе, Вернио, Робертъ-Ленде, Карно старий, двамата Пиеръ (отъ Марна и Котъ-д'Оръ) и др.

Освенъ това имаше и знаменитости, които не бѣха участвували въ никакво политическо събрание: живописеца Давидъ, поета Шение, юриста Камбасересъ, учителитѣ Гюитонъ, Морви, Фуркромъ, Рошъ и Дону.

Най сетнѣ имаше и младежи, които се отличиха съ таланти и пѣргавина, въ прессата и въ народнитѣ събрания, като Барбару, Камилъ Демуленъ, Луве, Сенъ-Жуенъ, Кутотъ и Талиенъ.

Жирондинцитѣ, които заемаха лѣвата страна на Законодателното Събрание, заеха сега дѣсната страна, която заемаха противницитѣ имъ Фелятинци. Парижскитѣ депутати и тѣхнитѣ съмисленници се намѣстиха по горнитѣ чиновне на отсрѣпнатата страна, отъ дѣто и произлѣзе незванието имъ; *Монтаняри* (горняци). Това размѣстване бѣ аналогично на оноа което стана, когато Законодателното Сабрание замѣсти Учредителното.

Въ центра, както и отпрѣдѣ, бѣше *равнината*, която скоро почнаха да наричатъ *блато*; тамъ засѣдаваше едно многобройно число *безивѣтни депутати*, които Жирондинцитѣ смѣтаха да привлѣкатъ съ силата на своитѣ таланти и които подпаднаха подъ влиянието на Робеспьера и на неговитѣ приятели отъ чувство на страхъ. Страхътъ обаче не е дълговѣченъ и дойде време когато Робеспьеръ напусто се обръщаше съ послѣдне възвание къмъ чиноветѣ на центра, като ги наричаше